

ma uspješne psihoterapije. Ona pak započinje samoupoznavanjem i odgovaranjem na temeljno pitanje o smislu života te uči kako praštati, da bi se na koncu postigla istinska sloboda koja se očituje u ljubavi prema Bogu i bližnjima.

Autor je podijelio knjižicu na »deset zapovijedi« kao deset koraka na putu uspješne psihoterapije. Prvi je korak (1) samoupoznavanje, tj. cjelovito spoznavanje samoga sebe; spoznavanje koje uključuje upoznavanje i svoje loše, odnosno grešne strane. To je proces kojim se prodire u srž svoga bića i suočava s dubinskim motivima koji nas pokreću, a kojih nerijetko nismo svjesni. Takva spoznaja može sputavati i opterećivati, no ne smije se posustati zbog njezine težine. Upravo u tom trenutku potrebno je pogledati na sebe Božjim očima koje su uvijek pune ljubavi prema svome stvorenju. Taj nas pogled osposobljuje da učinimo korake (2) samoprihvatanja i (3) kršćanskog sebeljublja, odnosno posvešćivanja da nas Bog ljubi i da smo vrijedni. Štoviše, samo povjerenje u Božju ljubav nuka nas na (4) pravo obraćanje i rezultira (5) življenjem u istini.

Živjeti u istini nije nimalo lagan zahtjev, ali ga čovjek mora prihvatiti ukoliko želi sačuvati psihosomatsko zdravlje i biti otvoren prema dobru kao takvom. Njega pak ne bi bilo moguće razlikovati od zla kad ne bi postojala savjest, osobito (6) čista savjest koja slijedi samo iz življenja u Božjoj istini. Ta otvorenost prema istini i dobru čini nas sposobnima također i u (7) osmišljavanju vlastitog života. Uzor djelovanja više nisu laž i ispraznost nego istina, osobito ona koju pišemo velikim slovom i nazivamo svojim Bogom. Naš je najveći uzor Isus Krist, pravi Bog i pravi čovjek. On nam je primjer u svemu, pa i u prihvaćanju životnih teškoća, tj. nošenju križa. Kada prihvaćamo trpljenje i praštamo, zapravo nasljedujemo samoga Boga, koji nošenjem križa i smrću prašta čovjeku njegovu krivicu. (8) Praštanje pak u čovjeku oslobađa božanske sile ljubavi te ga čini

(9) slobodnim i (10) sposobnim istinski ljubiti Boga i svoga bližnjega i živjeti radosno već na ovome svijetu.

Ova malena knjižica pisana je jednostavnim stilom i može biti korisno pomagalo u izvršenju cjeloživotnog zadatka — biti zrela ličnost, tj. biti zreo kršćanin.

Ante Jonjić

Mato Rusan, *Trčim prema cilju*, FTIDI, Biblioteka Radost i nada, knjiga 51, Zagreb 2008, 292 str.

Na prijelazu iz prvoga u drugo stoljeće rimski povjesničar Kornelije Tacit opisao je stanje svojega vremena koje je u mnogim crtama preslika današnjice. Društveni slojevi naginju agnosticizmu i skepticizmu, politički vođe su zaogrnuti licemjerstvom, istočnjačke religije i meditativne vježbe naviru poput bujice i u naše krajeve.

Pred takvim životnim okolnostima autor knjige »Trčim prema cilju«, p. Mato Rusan, nije okrenuo glavu, nego ih naziva njihovim pravim imenom i ujedno govori o onom što je ispravno i istinito.

Posve je naravna stvar da kao isusovac polazi od onoga što je primio u baštinu od svojega duhovnog oca sv. Ignacija Lojolskog. Tako se knjiga temelji na prvom ignacijevskom »tjednu« duhovnih vježbi. Stvorio nas je Bog, savršeno, svemoguće i beskrajno dobro biće, i to za sebe. Onaj u kome zažive ove dvije velike istine kročio je na stazu otkrivanja vlastitog identiteta kao ljubljenoga Božjeg djeteta. Mnogima koji lutaju stazama današnjice ovo izmiče pred očima i ostaju zatvoreni dok Gospodin kuca na vrata njihova srca. Zapravo, svaki čovjek koji ne dođe do ovih sigurnosti nema temeljne predispozicije za sređen i sretan nutarnji život.

Grieh nas vodi suprotno od cilja, u besmisao i nesreću. I upravo je to glavna zapreka otvaranju Božjoj milosti. Ropstvo u koje nas grijeh baca nadilazi svaku

usporedbu koju bi mogli izreći okvirima materijalnog svijeta. Bijeda čovjekove nutrine zatrovane grijehom tolika je da je samo Presveto Trojstvo donijelo odluku poslati drugu božansku osobu da se utjelovi i vlastitom, dobrovoljnom žrtvom otkupi čovjeka, skine mu okove koji bi ga inače zauvijek sputavali i priječili mu put povratka u Očev dom.

»Otac milosrđa i Bog svakovrsne utjehe« (2 Kor 1, 3) opet nas, osobito po sakramentu ispovijedi, rehabilitira i obogaćuje milošću spasenja. Nezamislivo je vjerniku živjeti bez svijesti o neizmjernom Očevu milosrđu koje nadvisuje svaki grijeh, samo ako to milosrđe zna prihvatiti.

Slabi smo, svi nailazimo na poteškoće i zapreke na životnom putu, osobito mladi, zato je najdulje poglavlje, s vrlo ozbiljnim temama, upravljeno osobito njima, ali i svima drugima. Nije lako ostati na pravom putu kada uz njega postoje tolike reklame i oznake što odvođe na stranputice nazvane najljepšim lažnim imenima. Najprije se mladom čovjeku poljuljaju vjernička uvjerenja, sruše ideali i na njihovo mjesto postave surrogati kao što su bezuvjetna sloboda, užitak bez granica... Autor ove knjige jasno progovara o svemu tome, ne zaustavljajući se tek na nabranju svih zavodnja pravim imenom, nego daje konkretne smjernice koje bi onome koji traži istinu i pravi put mogle pomoći u nedoumici čije jasno rješenje glasi »Život biraj!« (Pnz 30, 19)

Zatim razmatramo (tek) neka osobita pomagala za vjernički život. Prihvatiti i ne odbiti Božje milosti, prihvatiti duhovno vodstvo, ne zanemarivati molitvu, utjecati se Gospi, činiti pokoru... To su tek neki savjeti o kojima p. Rusan progovara s najboljom nakanom da baci svjetlo na put kojim je krenuti prema slobodi od svekolikog ropstva koje danas vlada.

Razmišljamo o svećeništvu — bez kojega nema ni euharistijskog Isusa među nama, ni Kristove Crkve ni sakramenata i sredstava spasenja. Tako često znamo

zaboraviti na uzvišenost svećeništva. Mladima se prikazuje kao nešto što nema smisla, što nije utemeljeno u zdravom razumu. Nije rijetkost da i oni roditelji koji redovito pohađaju nedjeljnu sv. misu brane svojim sinovima svećeničko zvanje. A kao što rekosmo, nema uzvišenijeg poziva od ovoga. Svećenik je uvijek posrednik milosti i prinos, živa žrtva. Bez onih koji će hrabro i s povjerenjem prihvatiti ovo odgovorno zvanje, uz Marijinu pomoć, nema ni Crkve ni euharistijskog Krista.

Napokon, dolazimo do cilja za koji smo i počeli živjeti i koji cijeloga života osvajamo — do vječne sreće. Tolike religije i mudraci govore o nebu, svatko na svoj način i sa svojim shvaćanjem. Nebo je »ondje« i »onda« kada ćemo biti slični Bogu, posjedovati svako dobro. Sve će moći naše duše i tijela biti zadovoljene, za čime u ovom svijetu možemo samo čeznuti. Bit ćemo u društvu najdražih i najboljih. Sve su to jasna i sigurna obećanja koja su nam kroz stoljeća prenošena Starim zavjetom, a onda i dolaskom samoga Sina Božjega. Koliko god tražili ispunjenje svojih nada u mnogim drugim stvarima, samo jedno je sigurno: jedino s Bogom je sigurna nada jer njegova ljubav seže u vječnost.

Antonio Kolar

Alfred Schneider, *Mariologija. Djevica Marija u otajstvu Krista i Crkve*, FTIDI, Zagreb 2008, 61 str.

Knjiga *Mariologija* je sinteza teološkog promišljanja Alfreda Schneidera o značenju i ulozi Blažene Djevice Marije u Crkvi koja je prisutna u svijetu kao povijesna činjenica i kao otajstvena stvarnost. Upravo zbog toga je Marija, kako ističe i sam autor, neprestani predmet promišljanja u crkvenim dokumentima i teološkim nastojanjima da taj jedinstveni lik zauzme pravo mjesto u povijesti spasenja. Stoga je razumljivo pitanje koje se s njom trajno povezuje: je li ona